

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jiřího Pally a soudců Mgr. Aleše Roztočila a Mgr. Petry Weissové v právní věci žalobkyně: **X. X.**, zast. Mgr. Ondřejem Novákem, advokátem, se sídlem Farní 19, Frýdek - Místek, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 2. 2018, č. j. OAM-255/ZA-ZA11-ZA16-2016, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 19. 7. 2019, č. j. 62 Az 11/2018 - 95,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e o d m í t á** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Ustanovenému zástupci žalobkyně advokátovi Mgr. Ondřeji Novákovi **s e p ř i z n á v á** odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů v řízení o kasační stížnosti ve výši 4.114 Kč, která mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto usnesení. Náklady právního zastoupení žalobkyně nese stát.

O d ů v o d n ě n í :

I. Shrnutí předcházejícího řízení

[1] Žalovaný rozhodnutím ze dne 12. 2. 2018, č. j. OAM-255/ZA-ZA11-ZA16-2016, neudělil žalobkyni mezinárodní ochranu podle § 12, 13, 14, 14a a 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu.

[2] Krajský soud v Ostravě rozsudkem ze dne 19. 7. 2019, č. j. 62 Az 11/2018 - 95, rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Konstatoval, že podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2008, č. j. 5 Azs 66/2008 - 70, je žalovaný povinen vycházet z takových tvrzení žadatele o mezinárodní ochranu, které nelze doložit ani vyvrátit listinnými důkazy, a zároveň žadatel splní podmínky stanovené v čl. 4 odst. 5 Směrnice Rady 2004/83/ES o minimálních normách, které musí splňovat státní příslušníci cizích zemí nebo osoby bez státní příslušnosti, aby mohli žádat o postavení uprchlíka, nebo osoby, které z jiných důvodů potřebují mezinárodní ochranu. V posuzovaném případě přitom podle krajského soudu ze správního spisu i provedeného dokazování vyplývá, že žalobkyně žádost o mezinárodní ochranu dostatečně odůvodnila a současně jsou její tvrzení hodnověrná a souladná s dostupnými informacemi o zemi původu.

[3] Krajský soud dále konstatoval, že tvrzení žalobkyně, že se hlásí k jedné ze zakázaných křesťanských sekt, tj. k Církvi Boha všemohoucího, žalovaný nijak nevyvrátil. Na základě dostupných informací o zemi původu pak žalovaný konstatoval, že v Číně dochází k omezování

svobody vyznání a příslušníci některých neregistrovaných náboženských uskupení mohou být terčem negativního jednání ze strany státních orgánů. Přesto však žalovaný konstatoval, že žalobkyně nebyla v zemi původu nikdy vystavena pronásledování ani jinému porušení základních lidských práv. Toliko žalobkyni odkázal na možnost vnitřního přesídlení, ačkoliv měl posoudit, zdali v posuzovaném případě neexistuje zvýšená pravděpodobnost pronásledování žalobkyně. Krajský soud konstatoval, že takové závěry žalovaného jsou nesrozumitelné a odůvodnění jeho rozhodnutí je proto nepřezkoumatelné.

[4] Za nepřezkoumatelný označil krajský soud i závěr žalovaného, že žalobkyně v posuzovaném případě měla využít možnosti vnitřního přesídlení. Nijak totiž žalovaný nezohlednil, jestli je tato možnost pro žalobkyni reálná, přiměřená, rozumná a smysluplná, jak vyžaduje Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 24. 1. 2008, č. j. 4 Azs 99/2007 - 93.

[5] Také možnost udělení doplňkové ochrany žalovaný dostatečně neodůvodnil a podle krajského soudu je tak žalobou napadené rozhodnutí i v tomto směru nepřezkoumatelné. Ohledně možné hrozby či důvodných obav žalobkyně z pronásledování a vážné újmy po jejím návratu do vlasti totiž žalovaný neshromáždil dostatek aktuálních informací a tuto okolnost ani dostatečně nezdůvodnil.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalobkyně

[6] Proti uvedenému rozsudku podal žalovaný (dále jen „stěžovatel“) včasnou kasační stížnost. V ní namítl, že podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2008, č. j. 5 Azs 66/2008 - 70, je žalovaný povinen zkoumat zvýšenou pravděpodobnost pronásledování žadatele o mezinárodní ochranu jen tehdy, pokud je tento žadatel vyčleněn z potenciálně relevantní skupiny, tj. zastává-li v této skupině významné postavení či je tzv. exponovanou osobou. V posuzovaném případě však z provedeného dokazování vyplývá, že ačkoliv byla žalobkyně v roce 2012 policií zatčena, po jejím propuštění už žádné potíže s orgány domovského státu neměla, přičemž ze země bez problémů vycestovala přes letiště v Pekingu. Žalobkyně je řadovou členkou církve. Nelze proto podle stěžovatele přijmout závěr, že by byl v posuzovaném případě povinen hodnotit zvýšenou pravděpodobnost jejího pronásledování.

[7] Následně stěžovatel namítl, že podle zprávy Ministerstva vnitra Velké Británie s názvem „Čína: Křesťané“ neexistuje konzistentní vzorec pronásledování ani působení vážné újmy u členů neregistrovaných církví. Současně konstatoval, že žalobkyně dlouhou dobu nerušeně svou víru praktikovala, aniž by proti ní čínské orgány jakkoliv zasáhly. Není proto žádný rozumný důvod se domnívat, že by se v budoucnu po návratu do vlasti měla tato skutečnost změnit. Pokud se však i přesto žalobkyně v místě jejího bydliště cítila ohrožena, měla využít možnosti vnitřního přesídlení, přičemž správní orgán nebyl povinen určit konkrétní lokalitu, kde by se měla usídlit.

[8] Následně stěžovatel namítl, že žalobkyně nebyla v zemi původu nijak pronásledována, o čemž svědčí také skutečnost, že z Číny bez problémů odcestovala na platný cestovní doklad a vízum. Současně konstatoval, že nepravdivé informace uváděné žalobkyní při snaze vycestovat ze země původu vypovídají o její nedůvěryhodnosti. Dále samotný skupinový a organizovaný způsob příjezdu žalobkyně do České republiky svědčí o tom, že záměrně vygradovala svůj azylový příběh za účelem získat mezinárodní ochranu. V této souvislosti stěžovatel odkázal na judikaturu krajských soudů týkající se obdobných případů žádostí o mezinárodní ochranu. Žalobkyni pak nehrozí ani nebezpečí vážné újmy podle § 14a zákona o azylu.

pokračování

[9] Stěžovatel dále namítl, že povinnost opatřit si informace týkající se bezpečnosti návratu neúspěšných žadatelů o azyl do země původu by byla nadbytečná, jelikož se do Číny běžně vrací vysoké množství turistů, a rovněž by byla v rozporu s § 19 odst. 2 zákona o azylu. Současně tento požadavek popírá tzv. negativní důkazní teorii, jelikož v rozhodnutí stěžovatel poukázal na neexistenci důkazů prokazujících špatné zacházení s neúspěšnými žadateli o azyl ze strany státních orgánů.

[10] Nejvyššímu správnímu soudu proto stěžovatel navrhl, aby napadený rozsudek zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení.

[11] Žalobkyně ve vyjádření ke kasační stížnosti konstatovala, že závěry krajského soudu korespondují se skutečnostmi uvedenými ve Zprávě veřejného ochránce práv o šetření z vlastní iniciativy ve věci neudělení mezinárodní ochrany sp. zn. 4861/2018/VOP/BZ. Dále zdůraznila, že stěžovatel ve všech svých rozhodnutích vydaných v obdobných případech poukazyval na řadu společných znaků jednotlivých žádostí o mezinárodní ochranu, přičemž na základě argumentace použité v posuzovaném případě mezinárodní ochranu neudělil, na rozdíl od několika rozhodnutí, v nichž rozhodl opačně.

[12] Následně žalobkyně poukázala na skutečnost, že některá rozhodnutí, na která stěžovatel v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí odkazoval, byla Nejvyšším správním soudem již zrušena, jelikož nebyla vydána v souladu s jeho ustálenou judikaturou.

[13] Podle žalobkyně je dále pro posouzení hrozby pronásledování v budoucnu v případě jejího návratu do vlasti stěžejní koncept přiměřené pravděpodobnosti, jak jej vymezil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 26. 7. 2018, č. j. 7 Azs 162/2018 - 47. Následně žalobkyně uvedla, že stěžovatel v rozporu se závěry formulovanými v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 1. 2018, č. j. 10 Azs 254/2017 - 40, označil její tvrzení uváděná k žádosti o mezinárodní ochranu za nedůvěryhodná.

[14] Argumentace stěžovatele ohledně možnosti vnitřního přesídlení je podle žalobkyně nepřijatelná, protože pokud by si stěžovatel opatřil relevantní podklady odpovídající na otázku, ve kterých provinciích Číny dochází k pronásledování příslušníků náboženských seskupení, zahrnul by zřejmě všechny či téměř všechny oblasti země. Žalobkyně ohledně této skutečnosti předložila stěžovateli několik důkazů svědčících o celostátní perzekuci členů Církve Boha všemohoucího, stěžovatel však závěry zde uvedené ve svém rozhodnutí nijak nezohlednil. Ačkoliv není povinností stěžovatele označit konkrétní oblast, kam by měla žalobkyně odejít, je podle žalobkyně jeho povinností odůvodnit, zdali je tato možnost pro žalobkyni vůbec reálná.

[15] Žalobkyně následně zdůraznila, že zpráva Ministerstva vnitra Velké Británie, ze které stěžovatel v odůvodnění rozhodnutí vychází, není v posuzovaném případě využitelná, protože precedent, na který tato zpráva odkazuje, byl již rozhodnutím vyšší instance zrušen. Na základě této skutečnosti je tak nevýznamné, jestli je i nadále uvedena v některých příručkách k rozhodování o žádostech o mezinárodní ochranu. Stěžovatel si přitom neopatřil další relevantní podklady dokládající aktuální situaci v Číně. Ačkoliv tedy stěžovatel připustil problematický standard dodržování lidských práv v Číně, následně konstatoval, že k pronásledování příslušníků náboženských seskupení nedochází, což je v přímém rozporu s provedeným dokazováním.

[16] Nejvyššímu správnímu soudu proto žalobkyně navrhla, aby kasační stížnost odmítl pro nepřijatelnost nebo ji zamítl.

III. Posouzení kasační stížnosti

[17] Po konstatování přípustnosti kasační stížnosti se Nejvyšší správní soud ve smyslu § 104a zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle tohoto ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná. Zákonný pojem „přesah vlastních zájmů stěžovatele“, který je podmínkou přijatelnosti kasační stížnosti, představuje typický neurčitý právní pojem. Podle usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, publ. pod č. 933/2006 Sb. NSS, kasační stížnost přesahuje vlastní zájmy stěžovatele v následujících typových případech:

- kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu;
- kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně;
- kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit tzv. judikatorní odklon, tj. Nejvyšší správní soud ve výjimečných a odůvodněných případech sezná, že je namístě změnit výklad určité právní otázky, řešené dosud správními soudy jednotně;
- kasační stížnost je dále přijatelná, pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele. O zásadní pochybení se v konkrétním případě může jednat tehdy, pokud krajský soud ve svém rozhodnutí nerespektoval ustálenou a jasnou soudní judikaturu a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu; popřípadě krajský soud v jednotlivém případě hrubě pochybil při výkladu hmotného či procesního práva.

[18] Nejvyšší správní soud neshledal, že by se Krajský soud v Ostravě dopustil zásadního pochybení nebo že by se při rozhodování věci jakkoliv odchýlil od ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu, a založil tak důvod přijatelnosti kasační stížnosti.

[19] Nejvyšší správní soud předně konstatuje, že ačkoliv je stěžovatel povinen zkoumat zvýšenou pravděpodobnost pronásledování žadatele o mezinárodní ochranu pouze tehdy, pokud zastává v potenciálně azylové skupině významné postavení, nezabývá ho to povinností posoudit, zdali v posuzovaném případě hrozí pronásledování žalobkyně aspoň s přiměřenou pravděpodobností. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 7. 2018, č. j. 7 Azs 162/2018 - 47, standard přiměřené pravděpodobnosti znamená, že tato možnost musí být reálná, nikoliv pouze hypotetická. Dále podle rozsudku ze dne 26. 3. 2008, č. j. 2 Azs 71/2006 - 82, o standardu přiměřené pravděpodobnosti platí, že *„k nežádoucímu důsledku v případech obdobných případu žadatele dochází natolik často, že s ním ten, komu takový následek hrozí, musí počítat jako se velkou běžným jevem, a nikoli jako s jevem toliko výjimečným.“*

[20] Stěžovatel dále namítl, že v zemi původu žalobkyně nedochází k pronásledování všech příslušníků křesťanských náboženských menšin, avšak pouze osob, o které jeví státní orgány zájem, či které určitým způsobem vyčnívají. Sama žalobkyně pak dlouhou dobu vykonávala svou víru nerušeně bez zásahů státních orgánů, nelze proto přijmout závěr, že by byla z relevantních důvodů v Číně pronásledována, případně že by mohla být vystavena hrozbě pronásledování po návratu do vlasti. Stěžovatel pro účely posouzení žádosti žalobkyně o mezinárodní ochranu vycházel z podkladů týkajících se aktuální bezpečnostní situace v Číně, přičemž zjistil, že v Číně dochází k omezování svobody náboženského vyznání a pronásledování příslušníků Církve Boha všemohoucího i dalších náboženských menšin. Následně konstatoval, že ačkoliv v zemi obecně panuje problematická situace křesťanských náboženských menšin a jejich věřících, v posuzovaném případě je nutné shledat individuální pronásledování žalobkyně. Stěžovatel

pokračování

posoudil jednání, kterému byla žalobkyně vystavena, jako jednání, které nedosahuje intenzity pronásledování podle zákona o azylu. Současně uzavřel, že toto tvrzení podporuje také skutečnost, že žalobkyně dlouhou dobu vykonávala svou víru bez jakéhokoliv zásahu orgánu státu a ačkoliv byla jednou státními orgány zatčena, později již žádnému negativnímu jednání vystavena nebyla.

[21] Nejvyšší správní soud k tomu konstatuje, že stěžovatel nijak nevyřešil rozhodující otázku, tedy jaké konkrétní nebezpečí hrozí žalobkyni jako člence Církve Boha všemohoucího z důvodu příslušnosti k ní či z důvodu účasti na jejích náboženských obřadech, pokud by ji čínské státní orgány odhalily. Skutečnost, že žalobkyně v posuzovaném případě již nebyla po prvním zatčení v roce 2012 opakovaně policií zadržena, totiž může kromě závěru o nepronásledování žalobkyně svědčit také o tom, že se po celou dobu úspěšně zatčení vyhýbala, skrývala se a svou víru vykonávala tajně. Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, že podle rozsudku ze dne 29. 8. 2019, č. j. 9 Azs 39/2019 - 77, je minulé pronásledování indicií pro odůvodněné obavy z pronásledování do budoucna, avšak nikoli nutnou podmínkou. Na základě výše uvedeného proto Nejvyšší správní soud ve shodě s krajským soudem uzavírá, že v této části je rozhodnutí stěžovatele nepřezkoumatelné.

[22] Současně za situace, kdy stěžovatel usoudí, že žalobkyně nebyla ve vlasti vystavena pronásledování, je jeho povinností posoudit, zdali nemá odůvodněné obavy z pronásledování pro případ jejího návratu do vlasti. Kromě posuzování otázky pronásledování žalobkyně z retrospektivní povahy, neboli před příjezdem do České republiky, proto musí stěžovatel posoudit hrozbu pronásledování i oprávněnost obav žalobkyně z pronásledování po návratu do vlasti. V rozsudku ze dne 24. 8. 2017, č. j. 1 Azs 227/2017 - 33, Nejvyšší správní soud připomněl, že *„řízení o mezinárodní ochraně je specifické prospektivním rozhodováním, což znamená, že se posuzuje riziko hrozící žadateli v budoucnu“*. Dále v rozsudku ze dne 25. 4. 2019, č. j. 5 Azs 207/2017 - 36, konstatoval, že *„v rámci přezkumu důvodů pro udělení mezinárodní ochrany je tedy zkoumána možnost budoucího pronásledování, přičemž je využíván standard přiměřené pravděpodobnosti“*. Uvedené závěry lze přitom plně využít i v nyní posuzovaném případě. Nejvyšší správní soud proto uzavírá, že stěžovatel byl v rámci rozhodování o žádosti o mezinárodní ochranu povinen na základě shromážděných relevantních podkladů posoudit také skutečnost, zdali žalobkyni nehrozí nebezpečí pronásledování po návratu do země původu, a řádně učiněné úvahy odůvodnit.

[23] Nejvyšší správní soud nepřisvědčil ani námitce stěžovatele, že pokud se žalobkyně v místě bydliště cítila ohrožena, měla využít možnosti vnitřního přesídlení. Podle rozsudku ze dne 24. 1. 2008, č. j. 4 Azs 99/2007 - 93, je při posuzování možnosti vnitřní ochrany nezbytné zhodnotit především reálnost (faktickou i právní), přiměřenost, rozumnost a smysluplnost tohoto řešení. Z rozsudku ze dne 28. 7. 2009, č. j. 5 Azs 40/2009 - 74, jehož závěry lze plně aplikovat i v posuzovaném případě, dále vyplývá, že při posuzování možnosti vnitřní ochrany je nutné posoudit čtyři kritéria: *„(1) zda je jiná část země pro žadatele dostupná; (2) zda přesun do jiné části země je účinným řešením proti pronásledování či vážné újmě v původní oblasti; (3) zda žadateli nehrozí navrácení do původní oblasti a (4) zda ochrana v jiné části země splňuje minimální standard ochrany lidských práv. Tyto čtyři podmínky musí být splněny kumulativně a při jejich posouzení je třeba brát v potaz celkové poměry panující v zemi původu a osobní poměry žadatele.“* Z odůvodnění rozhodnutí stěžovatele však nevyplývá žádné hodnocení výše vymezených kritérií. Nejvyšší správní soud proto ve shodě s krajským soudem uzavírá, že je v této části nepřezkoumatelné.

[24] S námitkou stěžovatele, že pokud by byla žalobkyně skutečně pronásledována, nepodařilo by se jí přes letiště v Pekingu vycestovat, se Nejvyšší správní soud taktéž neztotožnil. Tvrzení že žalobkyně by byla při pokusu vycestovat ze země zachycena monitorovacími

zařízeními a následně zadržena, totiž není podloženo žádnými relevantními podklady. Současné v rozsudku ze dne 8. 4. 2010, č. j. 1 Azs 7/2010 - 114, Nejvyšší správní soud konstatoval, že „*založit závěr o nevěrohodnosti celé výpovědi (...) čistě na pochybnostech o okolnostech vycestování ze země nelze. K tomu by bylo nutno identifikovat zásadnější nesrovnalosti ve stěžovatelově výpovědi, případně rozpory mezi jeho výpovědí a dostupnými informacemi o zemi původu atd.*“

[25] Tento závěr platí i ve vztahu k námitce organizovanosti příjezdu skupiny čínských žadatelů o mezinárodní ochranu. V této souvislosti Nejvyšší správní soud odkazuje na rozsudek ze dne 29. 8. 2019, č. j. 9 Azs 39/2019 - 77, kde se uvádí, že pokud má stěžovatel odůvodněné pochyby týkající se podezřelého způsobu příjezdu žalobkyně do České republiky, musí tyto pochyby řádně odůvodnit, nikoliv vyjádřit pouhé ničím nepodložené domněnky.

[26] Ohledně skutečnosti, že žalobkyně získala cestovní doklad, Nejvyšší správní soud odkazuje na své závěry, které lze plně využít i v posuzovaném případě a které byly formulovány v rozsudku ze dne 4. 1. 2018, č. j. 10 Azs 254/2017 - 40, a to že „*státní orgán, který je příslušný k vydávání cestovních dokladů, však nemusí vždy za všech okolností disponovat i informacemi o akcích všech státních složek (ať už vládních či prezidentských) plánovaných proti určitým subjektům či seznamem tzv. ‚nepohodlných‘ osob. Jinými slovy, nelze bez dalšího tvrdit, že vydání cestovního dokladu orgánem k tomu příslušným automaticky vylučuje nebezpečí pronásledování ze strany státních orgánů. Tuto skutečnost je třeba zohlednit při posouzení přiměřené pravděpodobnosti pronásledování ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu.*“

[27] Nad rámec výše uvedeného Nejvyšší správní soud doplňuje, že ačkoliv je nutno každou žádost o mezinárodní ochranu posuzovat zcela individuálně, není možné takovým postupem zasáhnout do zásady legitimního očekávání zakotvené v § 2 odst. 4 s. ř., která ukládá správnímu orgánu povinnost rozhodovat v souladu s již vydanými rozhodnutími, která se týkala skutkově shodných či obdobných případů. Pokud tak v okamžiku rozhodování správního orgánu existují jiná jeho rozhodnutí pojednávající o skutkově stejných či obdobných případech, je nutno chránit víru účastníků, že správní orgán bude také v jejich případě rozhodovat stejným způsobem. Na základě rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 3. 2010, č. j. 1 Afs 50/2009 - 233, který uvádí, že „*v případě opodstatněné změny v rozhodovací činnosti správních orgánů je nutno dodržet požadavky kladené na tuto změnu, tj. i zde musí být změna správní praxe řádně odůvodněna,*“ lze uzavřít, že pokud se chtěl stěžovatel v posuzovaném případě odchýlit od právního názoru vyjádřeného v jeho ostatních rozhodnutích týkajících se obdobných případů, byl povinen takovou změnu právního názoru řádně odůvodnit. Uvedené platí tím spíše, pokud určité okolnosti případů, ve kterých stěžovatel mezinárodní ochranu udělil, takovému rozhodnutí nijak nebránily, ačkoli v nyní posuzovaném případě byly hlavními důvody pro rozhodnutí o neudělení mezinárodní ochrany žalobkyni.

IV. Závěr a náklady řízení

[28] S ohledem na uvedené skutečnosti dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že jeho ustálená a vnitřně jednotná judikatura poskytuje dostatečnou odpověď na námitky obsažené v kasační stížnosti a krajský soud se v napadeném rozsudku od této judikatury neodchyluje. Nejvyšší správní soud neshledal v posuzované věci zásadní pochybení krajského soudu, které by mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele, ani žádný jiný důvod pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání. Nejvyšší správní soud tedy konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, shledal ji proto ve smyslu § 104a s. ř. s. nepřijatelnou a odmítl ji.

pokračování

[29] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud za použití ustanovení § 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť kasační stížnost byla odmítnuta.

[30] Usnesením Krajského soudu v Ostravě ze dne 25. 1. 2019, č. j. 62 Az 11/2018 - 79, byl žalobkyni ustanoven zástupce Mgr. Ondřej Novák, advokát. Zástupci, který byl žalobkyni ustanoven soudem, náleží mimosmluvní odměna a hotové výdaje, které v tomto případě platí stát (§ 35 odst. 10 s. ř. s.). Ustanovený zástupce žalobkyně podle § 12 odst. 1 vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb. (advokátní tarif) uplatnil odměnu ve výši dvojnásobku odměny za každý úkon právní služby, tj. částku 6.200 Kč, a to vzhledem ke složitosti a náročnosti věci, zejména pak pro užití cizího jazyka. Nejvyšší správní soud konstatuje, že posuzovaný případ byl standardní složitosti, odměnu ustanovenému zástupci žalobkyně ve dvojnásobné výši proto nepřiznal. Rovněž tak nelze advokátovi přiznat odměnu za první poradu s klientkou podle § 11 písm. b) advokátního tarifu, neboť žalobkyni zastupoval již v žalobním řízení a byl tak s danou věcí obeznámen. Odměna za zastupování advokátem v řízení o kasační stížnosti tak byla určena podle § 11 odst. 1 písm. d) ve spojení s § 7 a § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu, a to za jeden úkon právní služby poskytnutý žalobkyni v řízení o kasační stížnosti (vyjádření ke kasační stížnosti) ve výši 3.100 Kč. Náhrada hotových výdajů (režijní paušál) činí podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu za tento úkon 300 Kč. S ohledem na skutečnost, že advokát je plátcem daně z přidané hodnoty (dále jen „DPH“), zvyšuje se částka přiznané odměny podle ustanovení § 35 odst. 10 s. ř. s. o DPH ve výši 21 %, tj. o částku 714 Kč. Ustanovenému zástupci žalobkyně tedy náleží odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů v řízení o kasační stížnosti v celkové výši 4.114 Kč, která mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů ode dne právní moci tohoto usnesení.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 4. prosince 2019

JUDr. Jirí Palla
předseda senátu